ΕΤΟΣ Α'. Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 18 Ἰουνίου 1900 ΑΡΙΘ. 3.

ΑΝΘΩΝ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ

Ἐκδίδεται ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντὴς ΠΑΝΑΓ. Δ. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.— Ποιήματα Δ. Ἰ. Μάργαρης. —Φωσκόλου.—Γ. Δροσίνη.—Π. Ἀβούρη.— Γ. Σουρῆ.— **Μία ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ψυχάρη.—Σπυρίδων Δε-Βιάζης** ὑπὸ Κώσ. Καιροφύλα.—Νεερλανδικὴ ποίησις **Ἡ βραδειὰ.**

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Μὲς στὸ νοῦ μὲς τὴν ψυχή μου
κλειῶ γιὰ σὲ τὴ συλλογή μου
ἀφ' τὸν κόσμο μυστικά,
καὶ σὰν αὔρα τοῦ Ζεφύρου
καὶ σὰν ἄϋλο πλᾶσμα ὀνείρου
σὲ φιλῶ γλυκά, γλυκά.

—

Κι' ὅσο πέρνει ἡ χρυσαλλίδα
ἀφ' τὸ ρόδο ἀφ' τὴν ρανίδα
τόσο πέρνω ἐγὼ ἀπὸ ἐσέ.
Ζῶ μακρυὰ μὲ τ' ἄρωμά σου
σβεῖ τὴ φλόγα μου ἡ δροσιά σου
Ἥλιε μου ἄπειρε χρυσέ.

—

Κι' ὅμως δὲν ζητῶ ἀπὸ ἐσ ένα
οὔτε ἀγάπη, οὔτε κανένα
ἄλλο τίποτε στὴ γῆ.
Ζῆσε, ἐμὲ μὴ μὲ θυμᾶσαι
κι' ὅλο γέλοιο πάντα νᾶσαι
σὰν τ' Ἀπρίλη τὴν αὐγή.

—

Κάποτε τὰ βλέμματά σου
χωρὶς θέλησι, στοχάσου
γέρνουνε σὲ μὲ γλυκά.
Κι' ἐγὼ ναί, ἀφ' τὴν ὥρα ἐκείνη
Χάνω κάθε μου γαλήνη
κι' ὑποφέρω μυστικά.

—

Μὰ κανεὶς δὲν ξέρει, ὄχι,
πῶς γιὰ σὲ μὲ δένουν βρόχοι
ποῦ σφιχτὰ μὲ τυραννοῦν.
Οὔτε λὲν οἱ ὀφθαλμοί μου
πόσα πάθη στὴν ψυχήμου
ἄφωνα γιὰ σὲ φωνοῦν.

—

Φήμη, δόξα δὲν ζηλεύω,
οὔτε πλούτη ἐγὼ γυρεύω
μαζεμένα μὲ ντροπή.

Μὰ ζητῶ γλυκειὰ καρδία
ποῦ νὰ γύρῃ μὲ φιλία
καὶ «πονῶ γιὰ σὲ νὰ πῇ».

—

Μαυρομμάτα μου δὲν ξέρεις
τί θὰ πῇ τὸ νὰ ὑποφέρῃς
χωρὶς κανενὸς νὰ λές.
Μοναχὸς νὰ τριγυρίζῃς
μοναχὸς νὰ λαχταρίζῃς
κ' ὁλομόναχος νὰ κλαῖς.

† **Δ. Ι. Μάργαρης.**

ΣΤΗ ΖΑΚΥΘΟ

Πλειὰ στὴ ζωὴ δὲν θὰ πατῇ τὸ δύστυχο ποδάρι,
Ταῖς ἅγιαις ὄχθαις ποῦ ἤγγιζα στὰ χρονια τὰ χρυσᾶ,
Ὦ ποθητή μου Ζάκυθο, ποῦ πάντοτε μὲ χάρι
Στὸ κῦμα καθρεφτίζεσαι, στὰ Ἑλληνικὰ νερά.

—

Κ' ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ὁλόλαμπρη ἡ Ἀφροδίτη ἐβγῆκε
Κ' ἔκαμε μὲ τὸ γέλοιο της γόνιμα τὰ νησιά,
Ποῦ ἀπερίγραφτα ὁ λαμπρὸς ὁστίχος δὲν ἀφῆκε
Τὰ νέφη σου τὰ διάφανα, τὰ δένδρα τὰ πυκνά.

—

Τοῦ ποιητὴ ποῦ ἔψαλε τὴ διάφορη ἐξορία
Τῆς μοίρας τ' ἄγρια κύματα, ποῦ τὸ μικρὸ νησὶ
Ὁ Ὀδυσεὺς ἐφίλησε τρανὸς στὴ δυστυχία,

—

Ἀφ' τὸ παιδί σου τ' ἄχαρο, ὦ μητρική μου γῆ,
Θὰ λάβῃς τὸ τραγοῦδί του μόνη σου συντροφία.
Σ' ἐμένα ἡ μοῖρα μου ἔγραψε ἀδάκρυτη ταφή.

(ΦΩΣΚΟΛΟΣ) **Στέφ. Μαρτζώκης.**

Τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον, κατὰ μετάφρασιν τοῦ διαπρεποῦς ποιητοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη, Σοννέτο τοῦ ἀθανάτου ἡμῶν συμπολίτου Οὔγου Φωσκόλου εἶνε μικρὸν τῆς ποιήσεως ἀριστούργημα. «Τρία, λέγει ὁ πολὺς Καρδούτσης, ἐκ τῶν Σονέττων τοῦ Φωσκόλου εἶνε βεβαίως τὰ ὡραιότερα, τὸ «εἰς τὴν Ζάκυνθο», τὸ «εἰς τὸν θάνατον ἀδελφοῦ» καὶ τὸ «εἰς τὸ ἑσπέρας», καί, μετὰ ἐκεῖνα τοῦ Δάντου, τοῦ Πετράρχου καὶ ἴσως ἴσως τοῦ Τάσσου, εἶνε ἐκ τῶν τελειοτέρων τῆς ἰταλικῆς ποιήσεως. Λέγων ὅτι εἶνε τέλεια δὲν μοῦ φαίνεται δίκαιος ἔπαινος· τὸ τέλειον δύναται νὰ εἶνε καὶ ψυχρόν, καὶ τὰ ἐν λόγῳ σονέττα εἶνε μεστότατα δάκρύων καὶ φρικαλέας ἀπελπισίας, εἶνε θερμά, θερμά, θερμὰ τῆς θείας νεανικῆς περιπαθείας, εἶνε θαυμάσια». Σημ. «Ἀνθῶνος.»

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Στὸ ροδογάλανο νερὸ
Βαρκούλ' ἀργοσαλεύει
Καὶ μὲ τάγκίστρι τἀργυρὸ
Μιὰ ἀρχόντισσα ψαρεύει.

Εἶνε τὰ πλούτη της πολλά,
Κι' ἀτίμητο στολίδι
Στὸ χέρι της φεγγοβολᾷ
Διαμάντι δαχτυλίδι.

Τὸ εἶδε ἡ Νεράϊδα στὰ νερὰ
Νὰ λάμπῃ σὰν ἀστέρι
Καὶ τὸ διαμάντι λαχταρᾷ
Γιὰ τὸ δικό της χέρι.

Ἐνῷ ἡ ἀρχόντισσα σκυφτὴ
Γοργὰ τ' ἀγκίστρι σέρνει,
Ἀξαφνη, ἀθώρητη κι' αὐτὴ
Τὸ δαχτυλίδι παίρνει.

Τάζει ἡ ἀρχόντισσα φλουρὶ
Νὰ δώσῃ γιὰ βρεθήκια
Στὸν ἄξιο ναύτη ποῦ μπορεῖ
Νὰ τωὔρῃ μέσ' 'στὰ φύκια.

Κ' ἕνα ναυτόπουλο τρελλὸ
Ποῦ τὸ φλουρὶ προσμένει
Πέφτει, βουτάει μέσ' τὸ γιαλὸ
Μὰ λαβωμένο βγαίνει.

—Τὸ δαχτυλίδι σου, Κυρά,
Σ' τὰ φύκια δὲν ἐχάθη,
Νεράϊδας χέρι τὸ φορᾷ
Σ' τῆς θάλασσας τὰ βάθη.

Ἄχ ἕνα χέρι ξωτικὸ
Τἄχει μαζὶ παρμένα
Ἐσένα τὸ διαμαντικὸ
Καὶ τὴ ζωή μου ἐμένα!

Γ. Δροσίνης

ΕΛΑ

Στὴ Σ. Ν.

Μελαχρινή μου σὰν θωρῶ
τὰ δυὸ γλυκά σου μάτια,
γροικῶ τὴ δόλια μου καρδιὰ
νὰ γένεται κομμάτια.

—

Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ,
πόσο πονεῖ ἡ καρδιά μου
μέσα στὰ χείλη ξεψυχᾷ
καὶ χάνεται ἡ μιλιά μου.

—

Ἔλα νὰ ζήσουμε μαζῆ,
θὰ σὲ ξυπνῶ, μικρή μου,
τὸ κάθε γλυκοχάραμα
μ' ἕνα θερμὸ φιλί μου.

Σ' ἀνθοὺς καὶ σ' ἀγιοκλήματα
θὰ χτίσω τὴ φωλιά σου
καὶ μὲ βανίλια ἀνθόμυρη,
θὰ πλέκω τὰ μαλλιά σου.

—

Σὲ ρόδινο προσκέφαλο
θὲ νὰ σ' ἀποκοιμίζω
ὅταν γελᾷς θὰ χαίρουμαι,
σὰν κλαῖς θὲ νὰ δακρύζω.

—

Κ' ἐπάνω στὸ κεφάλι σου
θὰ βάλω ἕνα στεφάνι
ποῦ ὁ χρόνος ὁ κακόβουλος.
ποτὲ δὲν θὰ μαράνῃ.

Π. Δ. Ἀβούρης.

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Ποῦ νὰ εἶσαι, ὦ ψυχή μου ;... δὲν σ' εὑρίσκω πουθενά,
καὶ μὲ κάνεις νὰ θυμώνω καὶ νὰ παίρνω τὰ βουνά.
Ποῦ νὰ κάθεσαι, ψυχή μου; ἀπ' ἐμπρὸς ἢ ἀπ' ὀπίσω;
ὅσο σ' ἕνα κι' ἄλλον τοῖχο τὸ ξερό μου κι' ἂν κτυπήσω,
δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω μὴτ' ἐγὼ μηδὲ κανεὶς
ἂν ἐσὺ τὸ αἷμα εἶσαι ἢ τὸ αἷμα σὺ κινεῖς.

Μήπως εἶσαι νοῦς, ὡς γράφει ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ;
Ἀλλ' ἂν εἶσαι νοῦς καὶ μόνον, πῶς δὲν κάνεις ὅ,τι θέλεις;
μή, ὡς λέγει ὁ Σενέκας, εἶσαι σῶμα θέλον θρέψιν ;
Ἀλλ' ἂν εἶσαι σῶμα μόνον, πῶς μὲ φέρεις πρὸς τὴν σκέψιν ;

Εἶσαι δούλη τῆς σαρκός μας ἢ τοῦ σώματος κυρία ;
Ἕνα τάχα μόνον μέρος χωριστὸς ἀποτελεῖς,
ἢ χωρίζεσαι εἰς δύο, ἢ χωρίζεσαι εἰς τρία,
ὅπως γράφει καὶ κηρύττει ὁ Μακράκης ὁ πολύς ;

Ἂν ἐνίοτε μαζί σου ἀπιστῶ καὶ ἀμφιβάλλω,
μὰ πιστεύω πότε πότε πῶς ὑπάρχεις δίχως ἄλλο·
κι' ἂν ὑπάρχῃς ὦ ψυχή μου, ποῦ θὰ πᾷς σὰν τὰ κορδώσω
καὶ τὸ πνεῦμα μου 'στὰς χεῖρας τοῦ Κυρίου παραδώσω

Εἶσαι ἄϋλος, ψυχή μου, καὶ τὴν ὕλην συντηρεῖς,
κι' ὡς τοιαύτη 'στὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων δὲν χωρεῖς,
ἢ ἐξ ὕλης συγκειμένη πᾶσαν ὕλην κυβερνᾷς
καὶ τοὺς πόθους παροξύνεις καὶ τὰς σκέψεις μας γεννᾷς;

Ὅλα πρόβλημα καὶ γρῖφος κι' ὅλα λόγια στὸν ἀέρα ...
Ἐ! σοφοί, δὲν μ' ἀπαντᾶτε ; τὴν κακὴ ψυχρή σας μέρα.
Κι' ὅμως τόση βασιλεύει ἁρμονία θαυμαστή,
ποῦ κι' ὁ δύσπιστος πιστεύει κι' ὁ πιστεύων δισπιστεῖ.

Γ. Σουρῆς.

Μία ἐπιστολὴ τοῦ κ. ΨΥΧΑΡΗ πρὸς τὸν κ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΝ

Ὁ κ. Κώστας Καιροφύλας ἀπέστειλε εἰς τὸν ἔξοχον συγγραφέα καὶ καθηγητὴν τῆς Νεοελληνικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων κ. Ι. Ψυχάρην ἓν ἀντίτυπον τῶν πρὸ καιροῦ ἐκδοθέντων καλλιτεχνικῶν μεταφράσεών του τοῦ Στεκκέττη. Ὁ κ. Ψυχάρης εἰς ἀπάντησιν τῷ ἔπεμψε τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ ἡμέτερος προσφιλὴς συνεργάτης κ. Καιροφύλας, ὑπείκων εἰς τὰς παρακλήσεις μας, εὐηρεστήθη νὰ μᾶς δώσῃ πρὸς δημοσίευσιν. Σ. τ. Δ.

Rosmapamon, Perros Guirec (Côte de Nord).

Ἰούλιο, 21, 1899.

Ἀξιότιμε κύριε Κ. Καιροφύλα

Δὲν ἔχω διαβασμένο τὸ Στεκκέτη, κ' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ κρίνω ἂν εἶνε σωστὰ ὅσα γράφετε στὸν πρόλογό σας, πῶς εἶναι δηλαδὴ ἀμετάφραστος, ἢ ἂν τὸ λέτε ἀπὸ μετριοφροσύνη. Ὅπως κι' ἂν εἶναι, καλὰ κάνετε ποῦ μεταφράζετε Ἰταλούς. Ἔχουνε μεγάλη συγγένεια μαζί μας καὶ νὰ μὴν ξεχνοῦμε πῶς ὁ Σολωμός μας ἤξερε τὰ Ἰταλικὰ 'στὸ δάχτυλο καὶ μᾶς ἄφησε μάλιστα καὶ κάμποσα ποιηματάκια Ἰταλικά. Καὶ ὁ Στεκκέττης καλός, ἀπ' ὅσα βλέπω. Μερικὰ ποῦ μεταφράζετε εἶνε χαριτωμένα συνάμα καὶ πονεμένα, κ' ἔχουνε κάποια πρωτοτυπία, ὄχι πάντοτες ὅμως, γιατὶ στὸ νούμερο 2 σελ. 11 «Ὅταν θενάσαι γριά» (μὲ ι παρακαλῶ καὶ ὄχι η, ποῦ εἶνε βαρβαρισμός) στὸ ποίημά του ἀφτό, τὸ λοιπόν, εἶναι κάπως ἡ ἰδέα παρμένη ἀπὸ τοῦ *Ronsard* τὸ σοννέττο:

Lorsque vous serez vieille, au soir à la chandelle καὶ ἀπὸ τοῦ *Bérenger: Vous vieillerez, o ma belle maîtresse..*" καὶ στὸ νούμερο 7 σελ. 19, βλέπει κανεὶς θεοφάνερα πῶς διάβασε καὶ πολυδιάβασε μάλιστα τοῦ *Baudelaire «la charogne»* κι' ἄλλα κάμποσα· ἂν καὶ τελειώνει διαφορετικὰ τὸ ἆσμα τοῦ μίσους κι' ἄλλος εἶνε ὁ σκοπός του, ὅμως δὲν ξέρω πῶς ἀμέσως θυμίζει τὸν τρόπο τοῦ *Baudelaire*.

Τὸ τραγοῦδι του ἀφτὸ εἶνε τώραιότερο τῆς συλλογῆς, τὸ πιὸ δυνατό, ἴσως καὶ τὸ πιὸ πρωτότυπο. Τώρα, δὲ μοῦ φαίνεται ὅλα τὰ τραγούδια αὐτὰ νὰ εἶναι καμωμένα γιὰ νὰ τὰ νοιώσουν οἱ Ρωμιοί· μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι καλὸ νὰ τὰ νοιώθουνε. Πλούσια ἡ ποίηση τῆς Ἰταλίας· θὰ δῆτε ἄλλα κάμποσα ποῦ ταιριάζουνε παραπάνω μὲ τὴ ρωμαίικη ψυχή, ποῦ δὲν εἶναι γιὰ πέταμα, καὶ ποῦ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ θέλει νὰ τῆς πῆς τὸ τραγούδι ποῦ τῆς στρέγει.

Οἱ στίχοι σας νόστιμοι, χαριτωμένοι, καὶ μὲ τὸ μέτρο τους καὶ μὲ τὴ μουσική τους,

ἡ γλῶσσα σας ἐλεεινή. (1) Μὲ τί δικαίωμα γράφετε **κινεῖται, ἐπιτρέπει, ζηλοτυπία.** Μία φορὰ κανεὶς νὰ μὴν προσέξῃ, τὸ κάνει συνήθεια καὶ ποτέ του πλειὰ δὲν προσέχει.

Εἶναι **ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ** νὰ προσέχῃ κανεὶς στὴ γλῶσσα, μὰ ποίηση γράφει, μὰ πεζά, γιατὶ πρέπει νὰ γίνῃ μία γλῶσσα καὶ χωρὶς γλῶσσα δὲν ὑπάρχει μήτε ποίηση, μήτε ἰδέα, μήτε τίποτα, τίποτα.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ συλλογισθῆτε ἀφτὸ ποῦ σᾶς λέω καὶ ποῦ τὸ εἶπα καὶ τὸ κοπάνισα χίλιες φορὲς, νὰ τὸ συλλογισθῆτε **ἐσεῖς μάλιστα ποῦ νοιώθετε ἀπὸ ποίησι κι' ἀπὸ Ἰταλία.** Ὁ Στεκκέττης στοὺς στίχους τοῦ Λατινικὰ δὲν βάζει· Ἰταλικὰ τὰ φέρνει ὅλα· γιὰ τοῦτο εἶνε καὶ ποιητής. Μὰ τί λέω Λατινικά; Δὲν νάτανε ἑλληνικὰ ἀφτὰ ποῦ θαρροῦνε μερικοὶ πῶς εἶναι ἀρχαῖα. Εἶναι δυσκαλισμοί, δηλαδὴ βαρβαρισμοί, δηλαδὴ πράματα ποῦ δὲν ἔχουν ὄνομα σὲ καμιὰ γλῶσσα, ποῦ δὲν εἶναι ἑλληνικὰ καμιανῆς ἐποχῆς. Κ' ἔτσι ὄχι μόνο γιὰ τὴν οὐσία, μὰ καὶ γιὰ τὴ γλῶσσα πρέπει δίχως ἄλλο νὰ προσέχετε στὸ λαό. Σύγκαιρα θὰ βρεθῇ κ' ἡ γλῶσσα του κ' ἡ ψυχή του, σύγκαιρα κ' ἡ γραμματικὴ κ' ἡ ποίηση του.

Δικός σας

Ψυχάρης.

Υ. Γ. Νὰ μοῦ χαιρετήσετε στὴ Ζάκυθο τοὺς φίλους καὶ νὰ προσκυνήσετε τὸν Ποιητὴ καὶ τἄγαλμά του.

(1) Ὁ κ. Καιροφύλας δὲν ἠκολούθησεν ἐν τῇ μεταφράσει τὴν Ψυχαρικὴν δημοτικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ μίαν φυσικὴν δημοτικὴν χωρὶς τὰς ἀνυπάρκτους λέξεις τὰς ὁποίας κατασκευάζουν οἱ σχισματικοὶ τῆς γλώσσης. Ἀλλ' οὐ τοῦ παρόντος τὸ ζήτημα.

Σημ. τῆς Δ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

ΔΕΝ πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Δε Βιάζη. Βέβαια θὰ ἀπήντησε κάπου τὸ ὄνομα τοῦ μοναδικοῦ ἱστορικοῦ ὁ ὁποῖος ὑπάρχει σήμερον εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐκείνους ὅμως δὲν θὰ ἦνε ἄσκοποι αἱ σημειώσεις μου αὗται.

* * *

Πολὺ νέος ἦλθεν εἰς Ζάκυνθον ὁ Κερκυραῖος Δε Βιάζης, γι' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς σήμερα νὰ τὸν πῇ Ζακυνθινόν. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἦλθε δὲν ἔπαυσε ἕως σήμερα νὰ μελετᾷ ἀληθινὰ τὴν ἱστορία τοῦ τόπου μας. Καὶ τὴν ἐζήτησε ὄχι μόνον στὰ βιβλία, ἀλλὰ στὸ Ἀρχειοφυλακεῖο, στὰ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα, στὰ ὀλίγα δυστυχῶς μνημεῖα τοῦ τόπου, τὰ ὁποῖα κυριολεκτικῶς κατεβρόχθισε. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ τελευταῖο παληόχαρτο δὲν φαίνεται σ' αὐτὸν περιττόν. Ἴσως μοῦ χρειασθῇ κι' αὐτὸ» εἶνε ἡ αἰωνία ἐπωδός του. Καὶ γι' αὐτὸ φαίνεται θαυμάσιος εἰς τὰς μελέτας του, γιατὶ κατορθώνει νὰ τὰς πλουτίζῃ μὲ τὰς μικροτέρας ἀκόμη λεπτομερείας.

* * *

Δὲν φθάνει ὁλόκληρος τόμος γιὰ νὰ ἀριθμήσῃ κανεὶς ὅσα ἔχει γράψῃ ὁ κ. Δε Βιάζης. Χιλιάδες μονογραφίας ἱστορικὸς ἔχει σκορπισμένας σ' ὅλα τὰ περιοδικὰ καὶ Ἡμερολόγια. Αἰωνίως γράφει καὶ πάντοτε σᾶς ὁμιλεῖ γιὰ κώδικας Ἐκκλησιῶν, ἔγγραφα τοῦ Ἀρχειοφυλακείου καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τοὺς σκόρους. Φημίζεται δὲ ὁ μοναδικός μας ἱστορικὸς γιὰ τὴν εἰλικρίνεια, τὴν ἀκρίβεια καὶ ἀμεροληψία τῶν γραφομένων του.

* * *

Αὐτὸς εἶνε καὶ ὁ ἀνακινήσας τὸ Ζήτημα περὶ Φωσκόλου. Μανιώδης λάτρις τοῦ Φωσκόλου δὲν ἄφηκε καμμία περίστασι ποῦ νὰ μὴν ἀντεπεξέλθῃ ἐναντίον ἐκείνων ποῦ τὸν θέλουν τὸν Φώσκολον Ἰταλὸν καὶ ὄχι Ζακύνθιον. Καὶ ἔγραψε χίλια δύο ἄρθρα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, καὶ ἐξέδωκε καὶ ἰδιαιτέρως θυμασίαν μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Φώσκολος καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις», κατώρθωσε δὲ νὰ ἀγορασθῇ ἀπὸ τὸ Δῆμο τὸ σπῆτι ποῦ ἐγεννήθη ὁ Φωσκολος καὶ νὰ σχηματίσῃ στὸ ἴδιο αὐτὸ σπῆτι ὡραῖα Βιβλιοθήκη ὑπὸ τὸ ὄνομα «Φωσκολιανὴ Βιβλιοθήκη». Γράφει κάποτε ἄρθρα γιὰ τὸ ὡραῖον φῦλον, ἂν καὶ οὐδόλως θέλει νὰ σχετίζεται μὲ αὐτό.

* * *

Καὶ ὅμως εἶνε ὁ μόνος μας ἱστοριογράφος. Ὁ κ. Δεον. Στεφάνου γράφων εἰς τὸ λαμπρὸν Νομικὸν Λεξικὸν μελέτην περὶ Μικτοῦ γάμου, ἀρύεται τὰς ἱστορικὰς πληροφορίας ἀπὸ μίαν ἔξοχον μελέτην τοῦ κ. Δὲ Βιάζη δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν Παρνασσὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «οἱ Δυτικοὶ ἐν Πελοποννήσῳ». Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Δε Βιάζη δὲν κλείεται μόνον εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος. Εἶνε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἶνε μέλος πλείστων Ἀκαδημιῶν καὶ σωματείων Εὐρωπαϊκῶν. Ἓν ἀπὸ τὰ ἐξοχώτερά του ἔργα εἶνε ἡ μελέτη του περὶ Σταφίδος δημοσιευθεῖσα εἰς τὸν Παρνασσόν. Αὐτὸς ἔσωσε καὶ τὸ Ἀρχειοφυλακεῖόν μας ἀναλαβὼν τὴν ταξινόμησιν αὐτοῦ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν εὑρίσκετο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

* * *

Ὡς ἄνθρωπος εἶνε τύπος εἰλικρινείας καὶ ἀφελείας. Ὡς ἀρχὴν ἔχει τὴν ἰταλικὴν παροιμίαν «*l' abito non fa il monaco*» γι' αὐτὸ δὲν δίδει καμμίαν προσοχὴν οὔτε στὰ φορέματα, οὔτε στὰς ἐθιμοτυπίας — ἂν καὶ πάντοτε ἔχῃ στὸ στόμα του φράσεις τοῦ Γαλαταίου — καὶ ἀποφεύγει τοὺς φιλολογικοὺς καυγάδες, ἂν καὶ πολλὲς φορὲς τοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, τοὺς ὁποίους «οὐκ ἐᾷ καθεύδειν τὸ τοῦ Δε Βιάζη τρόπαιον». Καὶ ἐν τούτοις παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ κ. Δε Βιάζης εἶνε ὁ μόνος σήμερον ἀληθινὸς ἱστορικὸς τῆς Ζακύνθου.

* * *

Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά. Θαυμάσιος ὡς *cicerone*. Γνωρίζει πιάνο, ζωγραφίζει ὡραῖα.... δὲν ἔγραψε δὲ ποτὲ οὔτε ἕνα ποίημα...μοναδικὸν φαινόμενον γιὰ Ἕλληνα. Ἔχει καὶ τὸν Ἀργυροῦν

Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος...τὸν ὁποῖον ὅμως ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισε νὰ φορέσῃ.

Κώστας Καιροφύλας.

ΝΕΕΡΛΑΝΔΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΒΡΑΔΕΙΑ

('Η «Βραδειὰ» εἶναι σονέττο τοῦ *Willems Kloos*, ἑνὸς τῶν ἀστέρων τῆς νεερλανδικῆς πλειάδος περὶ ἧς θὰ ὁμιλήσωμεν προσεχῶς. 'Ο Βίκλεμ Κλοὺς ἐγεννήθη ἐν 'Αμστελοδάμῳ τῇ 6 Μαΐου 1859, ἔζησε δὲ καὶ διευθύνει νῦν τὸ περιοδικὸν *De Nieuwe Gids*. 'Ιδοὺ ἡ εἰς πεζὸν μετάφρασις τοῦ σονέττου τῆς «Βραδειᾶς»:)

Ὅπως μακρυὰ ἐκεῖ, 'ς τὸν ἤρεμο χρυσίζοντα γαλάζιο οὐρανὸ ἀνθεῖ σὰν λούλουδο παράξενο, σὰν λούλουδο χωρὶς καρπό, σὰν λούλουδο μισάνοιχτο ἡ σελήνη, ποῦ τὰ χλωμὰ τὰ φύλλα της 'ς τὸ ἄπειρο σκορπιοῦνται.

Ἔτσι σὲ εἶδα μιὰ φορὰ μ' ἀνέκφραστη γλυκειὰ χαρὰ, μὲ πέπλο μισοσκέπαστη νὰ ὑψοῦτ' ἐμπρός μου ἡ εἰκόνα σου, καὶ μὲ ἐχαμόγελο γλυκὸ καὶ στεναγμὸ νὰ χάνετ' ὕστερα ἀπ' τὰ μάτια μου, τὴν εἶδα κατάπληκτος τὴ θεία καὶ οὐράνιά σου μορφή.

Σ' ἀγαπῶ, σὰν ὄνειρο νυκτερινό, ποῦ μιὰ στιγμὴ οὐράνια μᾶς χαιρετᾷ καὶ φεύγ' ἀγύριστο 'ς τὴν πρώτη χαραυγή.

Σ' ἀγαπῶ σὰν τὴ ροδοδάκτυλο αὐγὴ καὶ τὴν ὠχρόλευκη τῶν ἄστρων λάμψι, σὰν κάτι μυριάκριβο ποῦ χάνεται καὶ πειὰ δὲ βρίσκεται 'ς τὴ γῆ, σὰν κάθε τι πεντάμορφο, ἄπιαστο, μακρυνό.

ΘΕΟΔΟΣΙΑ — ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Δ. 'Αβούρη | Καλογερόπουλος

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ κύκλου συγγενῶν καὶ φίλων, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς κυρίας Θεοδοσίας 'Αβούρη, προσφιλοῦς ἀδελφῆς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Ποιητικοῦ 'Ανθῶνος» μετὰ τοῦ κ. Περικλέους Καλογεροπούλου.

'Ο διευθυντὴς τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, πρὸς πάντας τοὺς συγχαίροντας αὐτὸν, ἐκφράζει τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας του ἐπὶ τῷ δείγματι τῆς εἰλικρινεστάτης ταύτης συμπαθείας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. 'Ιωάννην Π. Καράμπελαν, Τρίπολιν. 'Ενεγράφητε· εὐχαριστοῦμεν.—κ. 'Ιωάν. Μακρῆν. Σύρον. Συνδρομαὶ 5 συνδρομητῶν ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μάρκον Βλαντὴν. Κέρκυραν. 'Επιταγὴ δρ. 12 ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—

'Η συνέχεια τοῦ περισπουδάστου ἄρθρου τοῦ κ. Δε-Βιάζη ἡ «Σταφὶς ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήσει», ἐλλείψει χώρου, εἰς τὸ προσεχές.

— Οὐδεμία αἴτησις ἐγγραφῆς συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἂν δὲν συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

— Εἰς τὸ ἑπόμενον **Μία νὺξ** διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

— Φύλλα «Ποιητικοῦ 'Ανθῶνος» πωλοῦνται εἰς τὸ Νέον πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων, ἀντὶ 10 λεπτῶν ἕκαστον.